17 ŞUBAT ÇARŞAMBA
SAYI: 2021/**07** No:**701**
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.
ISSN 1307-7619

UYKUSUZ

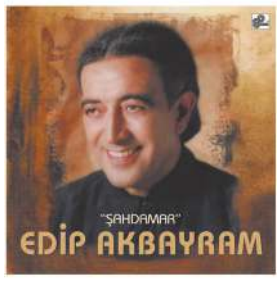
Irak'ın kuzeyinde Gara bölgesindeki operasyonda on üç TC vatandaşının naaşlarına ulaşıldığı bildirildi. Şehitler beş buçuk yıldır PKK tarafından esir tutuluyordu.

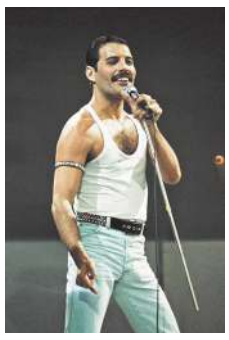

''Arka fren tutmuyor'' dedim bisikletçiye. Sesim gereğinden fazla sert çıkmış olabilir. Küçük, iyi ısınmış ve 37 ekran televizyonun mırıltısıyla içi geçmiş, huzura dalmış dükkanın havasını birden ağırlaştırmış olabilirim. Bir tane daha bisiklet sığmaz zannettiğiniz dükkana hem bisikleti hem kendimi, hem de kafamdaki dev gibi kaskı sığdırdım. Kapıdan geçerken zorlandım, çantayı bir yere taktırdım, çantayı kurtarmaya çlışırken bisikleti diğer bisikletlere vurdurdum. Benim yüzümden dükkanda her şey yerinden oldu, her şey biraz sağa sola oynadı. Dükkanınız çok küçük. Kötü anlamda söylemiyorum, ama müşterinin dükkana girebileceğini hesaba katmanız gerekirdi. İşletme 101 dersini hangi hocadan aldınız siz? Şaka yapıyorum, ben de işletme 101 almadım.

''Niye bisikleti de soktun?'' diye sordu bisikletçi. Dargınlık mı bu sesindeki? Yıllar içinde robocop gibi oldum, ses analizi yapabiliyorum. ''Arka fren hiç tutmuyor, sünger gibi, sıkıyorum, oldukça fazla sıkıyorum, ancak herhangi bir yavaşlama olmuyor'' diye talebimi tekrar ettim. Anlamanız lazım. Çocukken de tek derdim buydu. Evde kavga, okulda sıkıntı, kasabanın tozu, hükümet konağının koridorları ve de koridor duvarlarına muntazam aralıklarla asılmış ''radyoaktif serpintiden nasıl korunulur'' posterleri, hiçbir şey keyfimi tam olarak kaçıramıyordu. Telefon kulübelerini söküp yerine yunus şeklinde telefon kabinleri yaptılar, yıldıramadılar. Atatürk heykelinin etrafındaki fıskiyesi çalışmayan süs havuzunun içine renkli ışık döşediler ama benim canımı sıkmayı başaramadılar. Tarım festivaline Grup Vitamin gelecek dediler, onun yerine paraları yetmediği için Edip Akbayram'ı çıkarttılar, ''bu kadarını kaldıramaz, bu onun direncini kıracaktır'' diye düşündüler ve de yanıldılar. Beyaz sweatshirt'ümü giydim, usta sanatçıyı en ön sıradan bilmediğim şarkılara eşlik ede ede izledim. Kendi elimle yarattığım çirkinlikler dahil her şeye dayanabiliyordum, arka frenin tutmaması hariç. Arka frenin tutmaması beni çıldırtırdı, ve hala daha çıldırtıyor.

Nedenini bilmem. ''Bisikleti dışarı çıkar, dışarıda dükkanın önünde hallederiz'' diyorsunuz. Çıkabileceğimi zannetmiyorum. Zaten fazlasıyla dolu olan dükkanınız benim de bisikletle içeri girmemle katı ve yekpare bir kütleye dönüşmüş olabilir. Dükkanın dışına çıkmak için bir yol görmüyorum. Geri gidemem, ileriye gidemem. Buradayken belki arka frenle ilgili derdimi anlamaya çalışırız birlikte. Belki de çözülemez, düzeltilemez sorunlarla kendimi üzmektense bütün iç sıkıntımı anlaşılır ve kol gücüyle, insan anlayışı ve kavrayışıyla düzeltilebilir mekanik bir soruna yönlendirdim? Ne diyorsunuz bu işe? Hayatımda tek bir şeyin istediğim gibi, tam olarak aklımdaki gibi, benim için mükemmel olmasını istedim. Anlamanız lazım. Çocukken kendi paramla, kendi zamanımla, kendi irademle tam istediğim hale getirebildiğim tek şey bisikletin arka freni oldu. Kendi isteğim ve estetik algım dahilinde odama astığım posterler bile istediğim gibi olmuyordu. Estetik algım istediğim estetiği sağlayamayacak kadar kendinden habersizdi. Bunları anlamanız lazım. Baca deliğini kapatmak için Freddie Mercury posteri astım duvara, annem çok beğendi. Bu kelimelerin hiçbir şekilde aynı cümle içinde yan yana gelmemesi gerekiyordu. Üstelik kusura bakmazsanız Queen grubunu sevmem. Biraz bu dediklerimi düşünün, arka fren hakkında neler yapabiliriz bir bakın, sonra bu dükkandan nasıl çıkacağımızı planlamaya başlarız. Birlikte başaracağız.

İLKER ALTUNGÖK

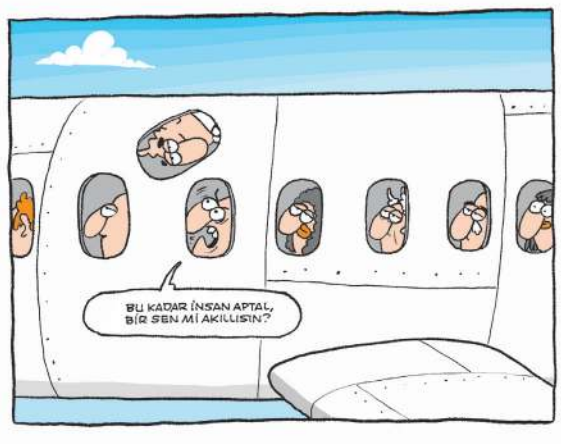

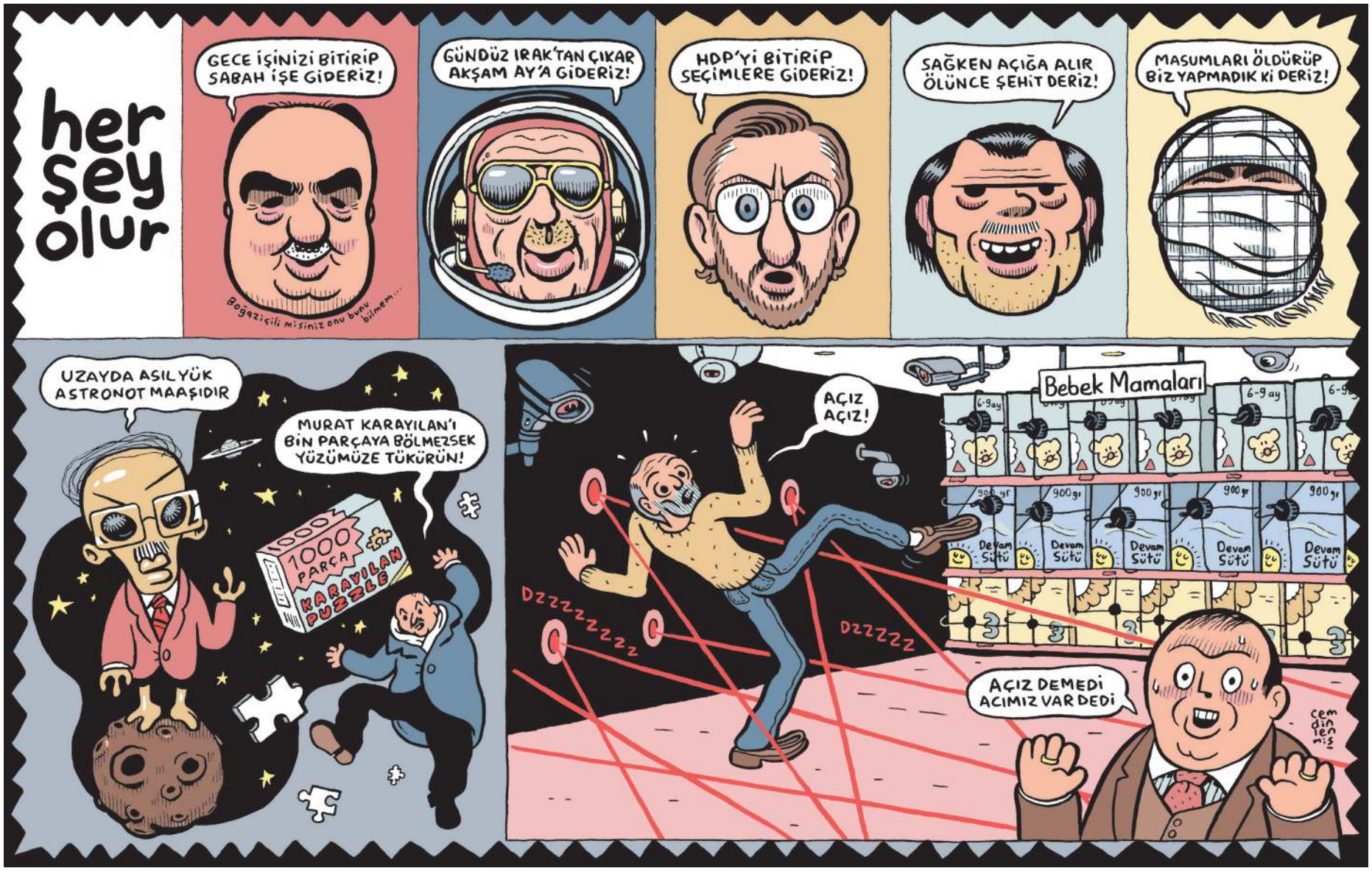

Çocuk Eğitimi

Geçen haftalarda kereviz ve çocuk eğitimi konusunda yazmıştım. Bazı arkadaşlarımız itiraz etti, köşede kerevize daha çok yer vermişim. Gerçi anladığım kadarıyla hemen herkes kerevize ya da herhangi bir şeye çocuk eğitiminden daha fazla önem veriyor, o yüzden bunda şaşırtıcı bir şey yok. Tabii şimdi hemen kaşlar kalktı, *"Olur mu canım, tarihin hiçbir döneminde olmadığı kadar çocuk eğitimi kitabı basılıyor, eğitim metotları arasında muharebe meydanlarında görülmemiş kıyasıya bir mücadele yaşanıyor,"* diyerek insanlar yerde bana atmak üzere taş aramaya başladı ama ziyanı yok. Yazıya başlamadan önce belediyeyi arayıp yeri göğü asfaltlattım, atacak taş yok.

Zaten sorunun kaynaklarından biri "çocuk eğitimi" dünyası. Artık giderek daha fazla insan, dünyayı menüden istediklerini seçebilecekleri ve memnun olmadıklarında masadan kalkıp gidebilecekleri bir yer olarak görmeye başladı. Belki de haklı oldukları konularda bile, menüye o seçeneği ekletmenin yollarını aramak yerine sadece talep ediyor, ve gerçekleşmediğinde hayâl kırıklığına uğruyorlar. Daha da kötüsü, artık en baştan, menüde istedikleri seçenek var mı yok mu, kontrol etmeye bile gerek duymuyorlar. En son Youtube'ta yayın yapan gençlere vergi müfettişlerinin "birader gel bakalım buraya," diyerek vergi borcu çıkardığını okuduk. Gençler de bu işe çok bozulmuş görünüyorlardı. (Genelde başına gelenlerden çok, "Ya benim de başıma gelirse" diyenler bozuluyor bu arada. Gerçekten başına gelenler muhtemelen kendilerine çıkarılan borcu çok kolay bir şekilde ödeyebilecek durumda ama daha gariban "ya benim de başıma gelirsecileri," kimi zaman kendilerini de gariban gibi yansıtarak önden savaşa yolluyorlar.)

"Eski kafalı" insanlar, akıllarına gelen bir fikri uygulamaya koymadan önce o fikri nasıl gerçekleştirebileceklerini ve yasal boyutunu sorarlar. İnternet yokken, bunlar sırasıyla eşe dosta, bu işi yapan başkalarına ve hepsinden önemlisi mutlaka bir avukata ve mali müşavire sorulurdu. Belki şaşırtıcı ama, avukat ve mali müşavire başımız belaya girdikten sonra değil, ondan önce, başımız belaya girmesin diye başvururuz. Yani otomobilimizi çarptıktan sonra çıkan masrafın, onu çarpmadan önce sigortalamaktan daha yüksek olması gibi.

Tabii bakıyoruz büyülü Amerikan kapitalizminde bir fikir hemen uygulanıyor, büyüyor, dünya devi oluyor. Daha doğrusu sanki öyle gibi görünüyor. Dünyaya da böyle pompalandığı için, çocuklar izledikleri, bin kişi arasından başarılı olmuş iki "girişimcinin" öğütleriyle, %99,8 başarısız olacak işlere bir de sonradan başları belaya girecek şekilde atılıyor.

Görmezden gelinen ya da Amerika'daki girişimciler youtube videolarında falan anlatmadıkları için gerçekten bilinmeyen ise şu: Bütün o girişimciler, avukat ve mali müşavir olmadan adım bile atmıyorlar. Bunu anlatmıyor olma nedenleri sinsiliklerinden değil, bunu zaten akıl ettiğimizi var saymaları. Ayrıca bu işler "ilham verici" bir konuşma için hayli "sıkıcı" kalıyorlar.

"E ama ben şimdi avukata falan para vermek istemiyorum, ileride kazanırsam veririm." Konu da o. Hukuki ve mali hizmet, tıpkı hammade, işçilik, elektrik, ekipman; artık her ne iş yapmaya karar verdiyseniz en az "mutlaka gerekli" olduğunu bildiğiniz kalemler kadar gerekli birer masraf kalemi. Yani elbette bu tip bir hizmet almayabilirsiniz. Tıpkı ehliyet almadan da direksiyona geçebileceğiniz gibi. Mesela internette akıl aldığınız kişiler de bu şekilde yapmış ve başlarına bir şey gelmemiş olabilir ama direğe bindirdikten sonra polis ehliyetsiz otomobil kullanmaktan ceza yiyeceğinizi söylediğinde maalesef ***"Ben bilmiyordum, Uydukurdu Forum'dan Arif'e sordum o öyle yapmış. Hem ehliyet kursuna para versem arabayı nasıl alacağım?"*** diyemiyor, hatta durduk yere Arif'in de başını yakabiliyorsunuz. Hâlbuki Arif iyi bir uyducuydu, Eutelsat falan her şeyi biliyordu ama maalesef trafik bilgisi o kadar iyi değilmiş.

Henüz küçük bir çocukken ama çocuk olduğumu bilmiyorken, bir şirket kurmuş, muhasebeci daha para kazanmaya başlamadan her ay oraya buraya para yatırmam gerektiğini söylediğinde de bunu çok saçma bulmuştum. Gerçek bir keriz gibi bunu vergi dairesinde de dile getirdim. Neyse ki kızmadılar ve sadece "Yetişkinlerin dünyasına hoşgeldin" diyerek gönderdiler. Yani bence de saçma, benim de hoşuma gitmedi ama öyleymiş işte. Tabii bunu değiştirmeyi de deneyebilirdim. Milletvekillerine yazar, kanunu değiştirmelerini talep eder ya da parti programında bu talebimi yerine getireceğini söyleyen birine oy verebilirdim. O zaman tabii Besim Tibuk'a oy vermem gerekiyordu ve beni de uyandıran zaten o oldu. Hayatta bulunduğum yerin doğruluğunu Besim Tibuk'a olan uzaklığıyla ölçen birisiyim, şimdiye kadar işe yaradı.

Vermek, kendimden de biliyorum, zor geliyor elbette. Ama konu vergiyse, o vergi eninde sonunda alınıyor. Playstation'ın, otomobilin, telefonun, bezelyenin fiyatına ekleyip illa ki alıyorlar. Vergilerin nasıl kullanıldığı ayrı bir tartışma konusu ki dikkat ederseniz zaten her hafta onu da tartışıyoruz. Ama birilerinin "vergiden kaçınması," diğerlerinin vergi borcu cezasının şıppadanak silinmesi, sıfırlanması falan kimseyi vergiden muaf kılmıyor. Hayır, birileri vergiden kaçınıyor / vergi kaçırıyor diye biz de vergi kaçıracaksak, o birilerine ne yüzle kızacağız?

ÖZER AYDOĞAN

Oyunların içinde

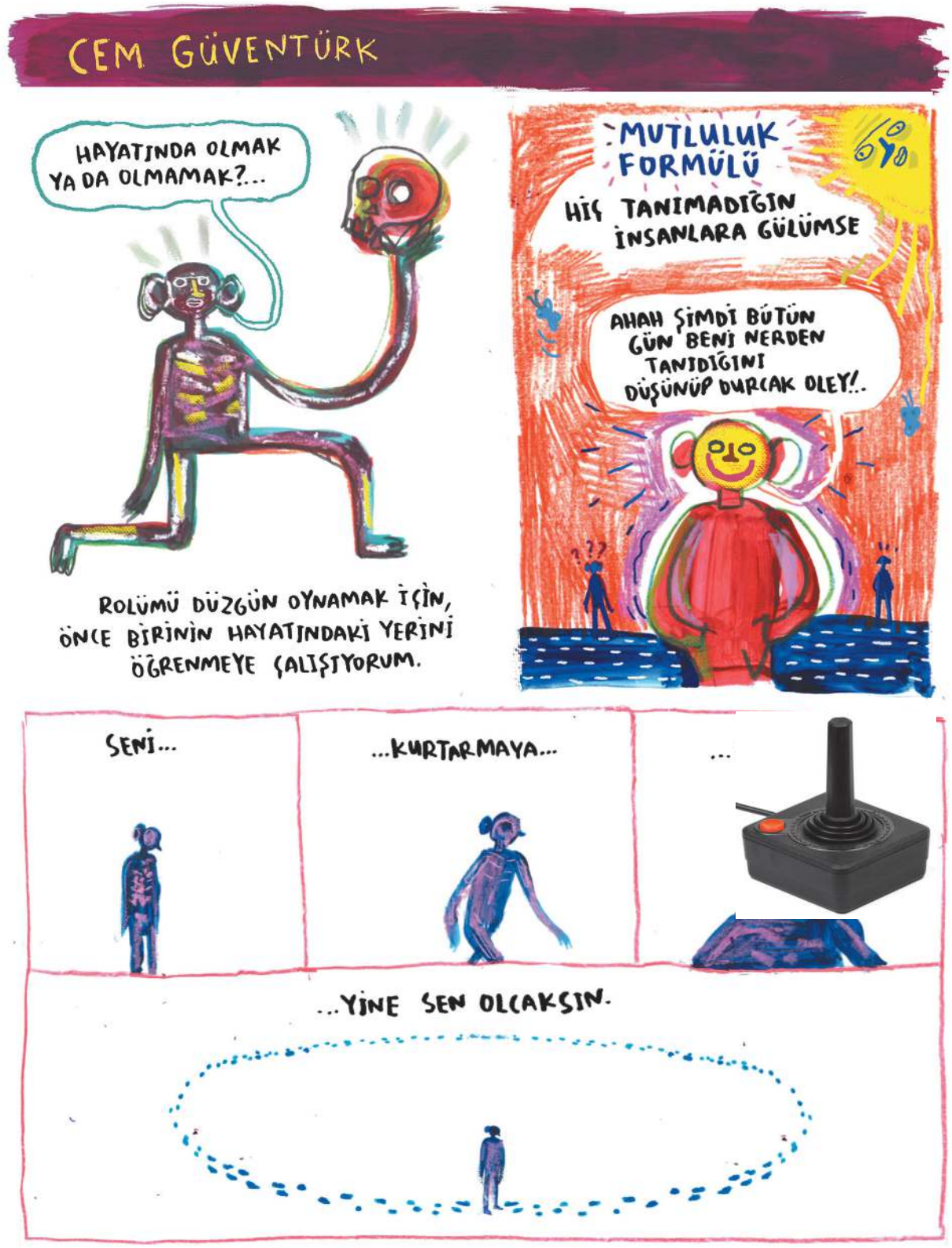
Kendimi bildim bileli bilgisayar oynuyorum diyemem. Haliyle çocukluğumda teknoloji daha renkli televizyona yeni geliyordu. Neyse ki renkli tv'den sonra eşte dostta inceden Atari 2600 görmeye başlamıştık. Çıkış yılı 1977 diyor, ama tabii bize gelmesi birkaç yıl daha almıştır illa ki. Atari'nin çok fantasik bir joystik'i vardı. O zamanlardaki en basit controller joystik buydu. Uzun bir süre oynarsanız avucunuzun ortası nasırlaşıyordu… Cihaz televizyona anten girişinden takılıyordu, oyunlar kutukutuydu.

Neyse Commoder 64, Amiga 500, 286, 386, Pentium falan filan derken günümüze geldik. İyi de oldu. Yıllar boyunca birbirinden farklı oyunları sevdim. Bir ara Lucasarts'ın "adventure" oyunlarını çok severdim. Bilmeceleri çözüp ilerlediğiniz hikaye akışları olan oyunlardı. Grafikler de yıllar içinde çok gelişti. River Raid'in kutu uçaklarından CyberPunk'ın en üst ayarlarına kadar çok zaman geçti. Kasetler, disketler, cd'ler, dvd'ler, bluray'ler, usb'ler ve en sonunda direkt indirmelerle, online kütüphanelerle oyunlar istiflenmeye başladı. Bir de bazı oyunlar vardı, en başından beri neredeyse vardı bunlar. PES gibi FIFA gibi oyunlar zaten her yıl yenileniyor. Black Ops, Call of Duty, Battlefield gibi oyunlar da yılda bir iki yeni sürümlerle karşımıza geliyor artık. Grafikler gelişse, FPS artsa da oyun oynama keyfi aşırı bir gelişmedi. Yıllar öncesinde metinsel chat kullandığım Age of Empires, Age of Mythology, vb. çoklu oyunculu oyunlardan aldığım keyif, teamspeak ile, Ventrilo ile konuştuğumuz Wow raidlerine kadar hep maksimum bir zevk vardı. Bence yıllar içinde aynı takımda olduğumuz oyuncu sayısı arttıkça da hafiften keyif yükseliyordu.

Neyse evde yine Modern Warfare oynuyorum. Günde 3, 3.5 saat oyunum var. Ya insan günde 3 saat, hadi 3 saati de bıraktım, 2 saat bile herhangi bir şeyle uğraşsa roket olur. Ben de yılların verdiği deneyimle Modern Warfare'de fena sayılmam. Haliyle her gün o kadar oynarsanız artık gündelik olarak oyun hakkında literatür kovalamaya, videoları izlemeye, haritalardaki kısa yolları öğrenmeye, karşılıklı çatışmada tekniklerinizi geliştirmeye başlıyorsunuz. Hani benim öylebir fanatikliğim yok da sürekli futbol haberi takip etmek gibi bir şey sanırım. Tek fark takip ettiğim haberler beni ileri götürüyor. Futbol ya da diğer sporlarda taraftarlık sadece "hayranlık" statünüzü daha ileri çıkartıyor gibi. Tabii ki ne kadar iyi bilirseniz, oyuncuları ne kadar iyi tanırsanız, oyunu da o kadar iyi okuyabilirsiniz. Bu bilgisayar oyununda da, fiziksel spor taraftarlığında da ortak.

Geçen gün yine uçaktan atladık. Her gece 9 gibi buluştuğum iki arkadaşım var. Birisi yönetmen, diğeri de Berlin'e taşınmış bir müzisyen. Her gün birbirimizden ne kadar uzak olsak da oyun başında buluşuyoruz. Mesafeler artık çok daha kısa, yeter ki siz birilerini görmek isteyin, dünyanın her yerine şak diye erişebiliyorsunuz. Hatta şimdilerde Norveç taraflarından canlı yayında tren izliyorum YouTube üzerinden. Arkasına da müzik açın, koyun görüntüyü vallahi de çok güzel.

Artık istediğim her şey önümde. Geceleri iyice kafayı yedim evrimsel biyoloji çalışıyorum. Üniversitede ısrarla matematik derslerine girmeyen ben, Ali Nesin'in limit derslerini izliyorum YouTube'dan. Onun dışında da çevremdeki dünyanın zorluk seviyesinin en zordan biraz daha aşağısına inmesini bekliyorum. Memleketçe iyice "hardcore" seçeneğinde oynamaya başladık. Öğrencisine ayrı zor, çalışanına ayrı, çalışmayanına ayrı, sanatçısına, müzisyenine, memuruna, osuna busuna… Bi tek zenginler ve güç sahipleri oyun oynamıyor. Onlar da bizim hayatlarımızla oynuyor işte.

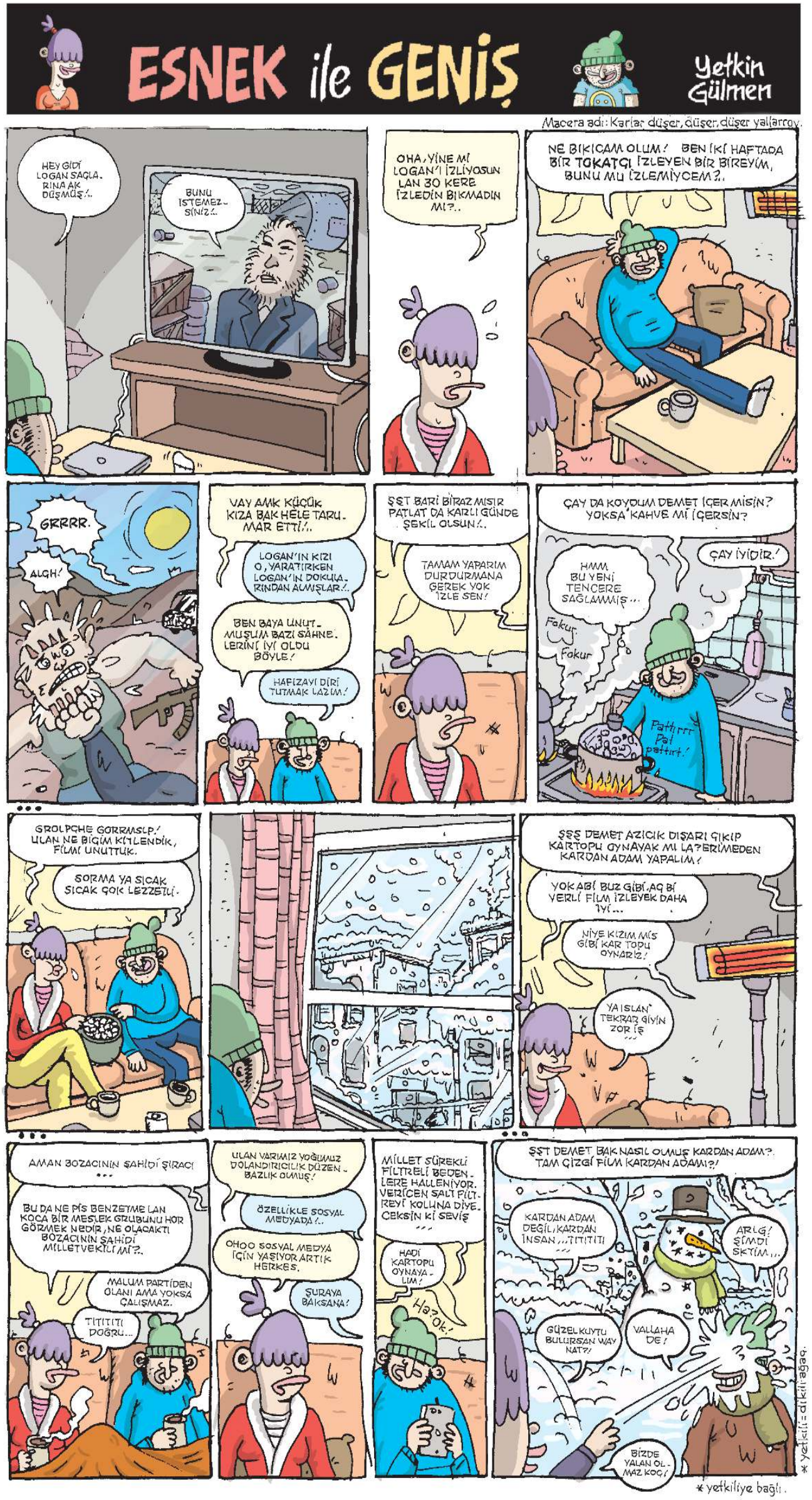

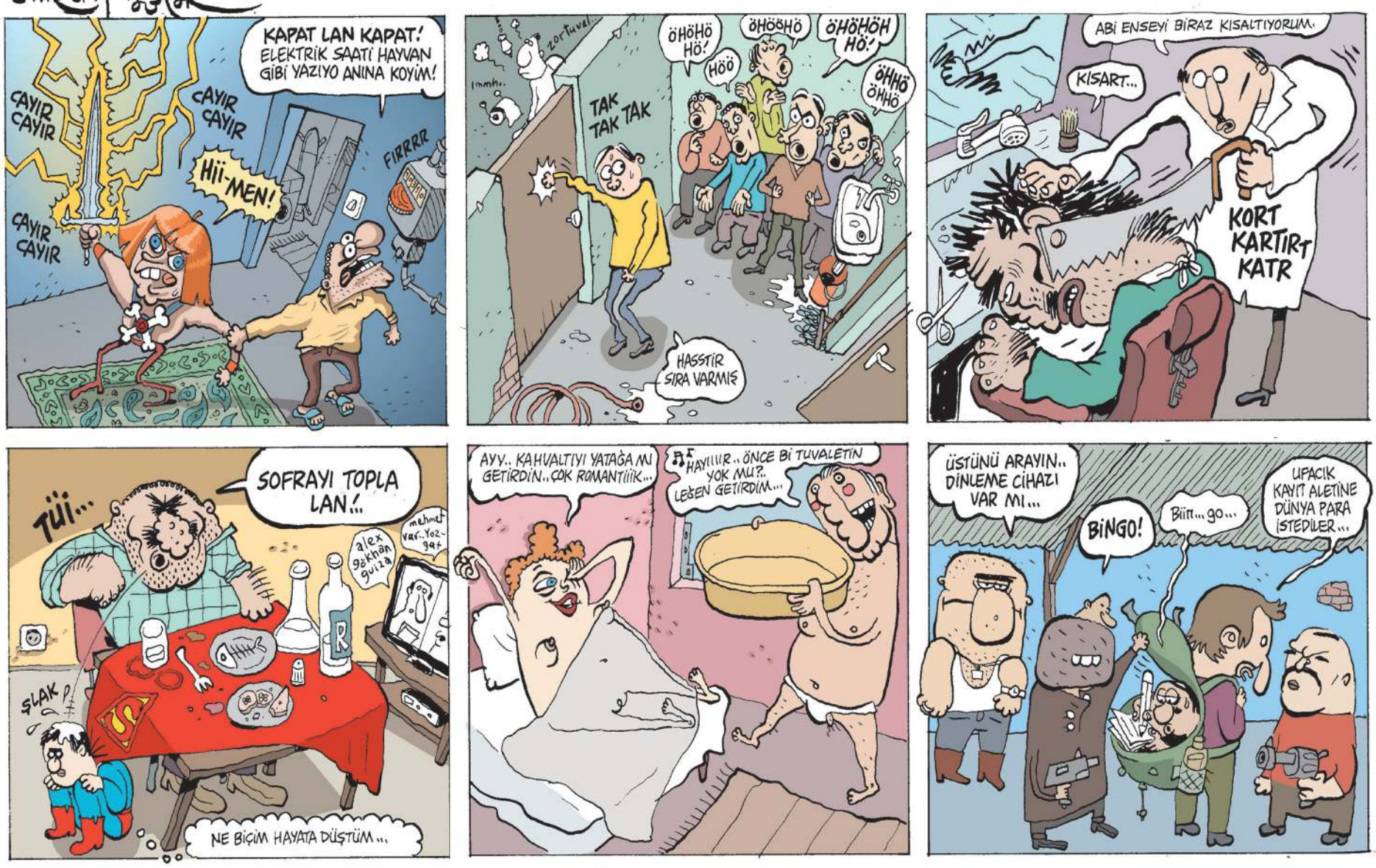
02.2010, SAYGI VE SEVGİLERİMLE

Size açıklama fırsatını ancak bulabiliyorum, 2010 Yılının Şubat ayında kız arkadaşımla ayrıldık. Çok ama çok güzel güzel biriydi. Sağlıklıydı. Atikti. Yüz metreyi on dört saniyede koşabiliyordu. Buna rağmen on dört metreyi de yüz saniyede yürümeyi de bilirdi, o kadar mütevazı bir insandı. Birlikte geçirdiğimiz dört yıl boyunca acı tatlı bir sürü anı biriktirdik, en kötü ve en güzel günlerimiz hep birlikte geçti. Yedik, içtik, eğlendik; bir o kadar da kavga ettik. Sürekli kavga ediyorduk. Hatta ilişkimiz aralarda ateşkesler imzalayıp devam ettiğimiz uzun soluklu bir savaş gibiydi desem yeridir. Onun iş hayatında başarı basamaklarını üçer beşer tırmanmasına karşılık; benim geleceği belirsiz, başına buyruk hayat tarzımın yarattığı sosyoekonomik uyumsuzluk sonumuzu getirdi. Bir süre onu maddiyatın değersizliğine ikna etmeye çalıştım. Evrende hepimizin birer toz zerresi olduğunu, paranın gelip geçiciliğini vurguladım ama o benden ayrılıp kirasını ödemekte çok da zorlanmayan bir toz zerresiyle yeni bir hayat kurmayı tercih etti, saygı duyarım. Bu yazıyı yazmaktaki amacım, kişisel tarihim için önem teşkil eden bu kıymetli ilişkiyi bitişinin onuncu yılında anmak ve sizinle paylaşmak istememdir. Sevgili dostlar, tahmin edebileceğiniz gibi o günlere dair paylaşmaya değer bulduğum çok fazla şey var. Olaylı kamp tatilimiz, evi su basması, çıkardığımız mini yangın, arkadaşımızın köpeğini kaybedip saatler sonra başka bir ilçede bulmamız, evi tekrar su basması, vesaire... Bense sizlere, kişisel favorim olan "Tarkan Hadisesi" olayını anlatmayı tercih edeceğim.

TARKAN HADİSESİ

Yine kavgaların sıklaştığı bir dönemin sonunda zor da olsa barış sağlanmış, çözümsüz problemlerimizin tamamı sevgi denen paspasın altına süpürülmüştü. Tam olarak hatırlayamamakla birlikte hatalı olduğumu kabul ettiğim bir konunun tatlıya bağlanması için "Dile benden ne dilersen!" minvalinde bir çıkış yaptım ve karşılığında inanmakta hala zorlandığım şu cevabı işittim: "Ben Tarkan'la tanışmak istiyorum." Kız arkadaşım Tarkan'la tanışmak istiyordu. Veya bana imkansız bir görev verip ilişkiyi yokuşa sürmek istiyordu. "Tamam" dedim. Hemen beni mutlak zafere götürecek güçlü bir plan yapacak, Tarkan'ı (konser başlarında yaptığı gibi) yerin dibine girse bulup çıkaracaktım. Üzerine düşünüp bir yere ulaşılacak konu var, ulaşılmayacak konu var. Tarkan'a yüksek ihtimalle öyle her istediğinde yakın akrabalarının bile ulaşamıyordur. Arayıp bu isteğin yerine getirilebilecek bir istek olmadığını, başka bir dilekle değiştirmesi gerektiğini söylemeyi düşünsem de, verdiğim sözleri tutamadığıma dair duyacağım tek bir kelimeye tahammülüm yoktu ve müzik piyasasından tanıdığım yegane dostum Orkun'u aradım. Orkun tanınmış bir başka popçuya bas gitar çalıyordu. Tarkan'ı Güneş olarak merkezde kabul edebileceğimiz bir sistemde Orkun'a, şanslıysa Uranüs diyebilirdik. Kendisini aradığımda doğal olarak, "Moruk çok zor ama bakayım..." cevabını aldım. Ancak bir iki gün sonra ufak da olsa bir ihtimal yaratabileceği müjdesiyle geri döndü. Tarkan'ın orkestrasında çalan biriyle, hafta içi bir başka konser işi için prova yapacaklarmış, akşam üstü prova kayıt stüdyosunda olmam gerekiyormuş, "Tamam" dedim. Gün gelip çattı, hafta içi staj görevimi ifa ettiğim plazamda, takım elbisem üzerimde, gidince adama ne diyeceğim düşüncesi aklımda, mesai saatinin bitmesini bekliyordum. "Bir dilek tut" tarzı organizasyonlardan birini bahane etmeyi düşündüm bir ara: "Sevgilimin bir rahatsızlığı var ve tek hayali Tarkan'la tanışmak..." On dakika gecikmeli olarak bir ok gibi fırladım plazadan. Beni Beşiktaş'a götürecek bir araca ihtiyacım vardı ancak yağmurun da başlamasıyla işim giderek zorlaşıyordu. Minibüsler transit geçiyor, otobüsler yolcu almıyor, taksiler dolu, servisler kalkmıyor. Zincirlikuyu cehenneminde ıslanan takım elbisemle sağa sola hızlıca yürümeye, daha sonra da koşmaya başladım. Bu bir kaç dakika boyunca sürdü. Beşiktaş'a zamanında ulaşamayacaktım. İş yeri servisiyle eve dönmeye karar verdim. İş arkadaşlarımın yargılayıcı bakışları altında sırılsıklam bindiğim servisin en arka köşesinde bir yer bulup oturdum. Kafamı cama dayayıp bir nefes aldım ve karşı binanın duvarındaki dev Mustafa Ceceli albüm reklamıyla göz göze geldim. "Olmadı başka birini teklif ederim" diye geçirdim içimden.

Yazlık

İstanbul'un nezih bir semtinde oturuyorum. Sokaktan sadece motorlu kuryelerin ve martıların sesi geliyor. Ama bazen ortağıyla kavga eden adamın bağırışları, bazen de yeni evli çiftin yargı bu işe eline atana kadar tekrar edecekleri tartışma cümleleriyle irkiliyorum. Çoğu insan böyle bir irkilmenin sonucunda bir ortaklığı ya da bir evliliği yürütmenin ne kadar zor bir şey olduğunu düşünür. Ben ise yazlığımızı düşünüyorum. Bir insan kış mevsiminin ortasında neden yazlık üzerine düşünür? Eğer yaz aylarında bile asla gitmediği bir yazlıksa, hep aklın bir yerlerinde durur, düşünülen mevsimin bir önemi kalmaz.

Çocukluğumdan beri yazlığı olan bir aileye mensup olmak istedim. Annem ve babamla aramız iyi olsa da yazlık vaadiyle bir an bile düşünmeden umursamaz anne ve alkolik baba sistemine geçmeyi kabul ederdim. Öyle bir vaat verilmedi, ben yerimde kaldım ve biyolojik ailem yemedi, içmedi, biriktirdi, karar verdi, telaş yaptı, emlakçılar tarafından dolandırıldı, yoruldu, kredi çekti ve bir yazlık aldı. 1+1 yazlık. Gayet yeterli ama huzur kavramıyla eşleştirdiğim yazlıktan eser yok. Kafanızı koltuğa koyduğunuz an, "İtle oynama Ferdi!", "Baba dün Tanju nasıl koydu ama?", "Ekmek alın da eve gelin delirtmeyin beni!" tarzı anlamlı cümleler ve anlam diye bize dayatılan kültürel kodlardan kendini erken yaşta kurtarıp sadece bağıran çocukların sesleri kulağınıza hücum ediyor. İşte bu sebeple, ne zaman evimin içine giren rahatsız edici bir insan sesi duysam aklıma yazlık geliyor.

Aydın'ın bir tatil beldesinde bulunan yazlığımızın yaşadığı gürültü sorunu, oranın yerlisi Egeliler tarafından "İç Anadolu'dan doluştular" cümlesiyle özetleniyor. Ama benim bunu deme şansım yok. Ben de İç Anadolu'dan geldim. Hatta itle oynayan Ferdi'den daha geç geldim. Ayrıca insanların şehir değiştirme hakkı yasalarla sabit. Böyle cümleler suç olmasa da suça yakın yerlerde dolaşıyor dikkatli olmak lazım. Benim bu tatil beldesini Mamak İlköğretim çıkışına çeviren insanları başka bir cümleyle ötekileştirmem gerekiyor. Daha önce böyle dağınık bir gruba düşmanlık besleyenler bilir, bu hiç kolay bir şey değil.

Ege'nin yerlisi olsam, sonradan gelen herkesten nefret ederdim. Çeşitli insan gruplarına sonradan savunması zor sözler ederdim. Sonra aşırı haklı gibi duran ön yargılarınla ömür boyu savaş dur. Bu açıdan Egeli olmadığıma seviniyorum. Öte yandan yazlığı olmayan bir ailede olacağın da kesin gibi. Bizim yazlık dediğimiz yerler, Egelilerin kendi evleri oluyor. Bu açıdan da Egeli olmadığıma sevindim. Hem Egeli olup hem de sokak ortasında bağıra bağıra konuşabilirdim. Ki Aydın'ın Egelileri için bu olasılık gayet yüksek. Bununla yaşaması en zoru olurdu.

En kötü ihtimal ise ilk filozoflardan İyonyalı Thales gibi dünyanın düz bir tepsi gibi olduğuna inanan bir Egeli olmak. "Aydınlılar konusunda hak verdim ama artık haddini bil Deniz" dediğinizi duyar gibiyim. "Ege'nin öncüsü Thales, daha doğru düzgün teori, bilgi yokken gerek geometri gerek astronomi konusunda çığır açan fikirlere ulaşmıştır. Aksinin düşünülmediği dönemde dünyaya tepsi dedi diye itibarsızlaştıramazsın" denilebilir. Hangi bilgilerle başlayıp nereye gittiğine göre değerlendirilmesi söylenebilir. Ee o zaman sokaktaki oğluna 10 apartman öteden bağıran kişinin de nereden başladığına bakalım, ona da kızmayalım. O zaman yasalar da koşullara göre versin cezaları. Fakirken hırsızlık yapana 1 yıl, kleptoman zengine 5 yıl. Ya da "Aa ama kleptomani bir hastalıktır" savunması üstüne zengine beraat. Ama öyle olmuyor. İster bilinçli bir aileden gelen art niyetli bir çocuk olsun isterse de bilinçsiz bir aileden gelen saf bir çocuk olsun, bağırışları kulağımın zarını deliyor. Altın bilezik de hırsızın kimliğinden bağımsız bir şekilde çalınmış oluyor.

Şartlara göre değerlendirme hali fazla merhametli olabilir. Ama Thales'ten devam edecek olursak, şunu gönül rahatlığıyla söyleyebilirim: Herkes bir konunun düz dünyacısı. En entelektüel insanın çok bariz bir konuda kör cahil oluşu, en hassas insanın kritik bir mevzuda caniliği, İç Anadolulu desibel çetesini kendimi katmadan ötekileştirememem ve ebeveynlerimin yazlık seçimi buna örnektir.

ONLİNE BOT

Beğenmediysen niye aldın, derler adama. Bunun net bir cevabı yok. Bir anlık farklılık yanılgısı olabilir. Giyinmeyi bilen bir arkadaşın aldığına benziyor sanmış olabilirim. Aniden bastıran bir boş vermişlikle "sonuçta bot işte, bitir şu işi" düşüncesine kapılmış olabilirim vesaire vesaire. Sonuçta, baktıkça çirkinleşen bir çift bot aldım. Bu ilk değil, giydikçe "bu ne lan mukavva gibi" dediğim kotlarım, aldıktan hemen sonraki günlerde sadece evde giymekle cezalandırdığım tişörtlerim oldu. Fakat bu bot başka. Kendisi ilk bakışta standart görünebilir, ama bakmaya devam ettikçe sanki tüm hayatımın zevksizliği onda cisimleşiyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Oysa iyi görünüyordu ekranda. Digital datalara göre, haki renk deri ve kalın siyah tabanın birleşiminden dizayn edilmiş bu bot, kargodan ellerime ulaştığında yekpare lastik bir bota dönüştü. Ekrandaki o sade ama kaliteli görüntü gitmiş, eritilmiş plastiğin bir kalıba dökülmesiyle elde edilmiş ve iki renge boyanmış bir hayal kırıklığı verilmişti ellerime. Bu botla şehrin karlı sokaklarında yürüyen bir yazara değil, salma sulama ya da dalma sulama yöntemlerini ekili arazide kontrol eden genç bir ziraat mühendisine benziyordum.

Online alışveriş rahatlığı, dokunarak, deneyerek, ayna karşısında garip hareketler sergileyerek yapılan eski tip mağaza alışverişleri yanında büyük riskler barındırıyor. Aslında online alışveriş eskiden daha zordu. Şirketler, e-ticarete abandıkça, ürünleri tanıtacak manken ihtiyacının artmasına paralel, mankenlerin baş döndürücü bir hızla çirkinleşmeye başlaması işimizi kolaylaştırdı. Bugün artık hepimize benzeyen mankenler sayesinde alacağımız ürünlerin üzerimizde nasıl duracağını daha iyi algılayabiliyoruz. Sabah, Anıl Börek'ten kıymalı kol böreği sardırıp stüdyoya giden, yorucu bir çekimin ardından akşam eve dönerken Hakan Tekel'e uğrayan manken arkadaşlarımız, alacağımız ürünleri bizlerin standartlarına uygun bir biçimde taşıyorlar. Tatlıtuğ ve şürekâsı yüzünden aldığı kotlarla maymuna dönen nice yiğitleri hatırlayın… Şükür ki artık bizimle aynı yamuk bacaklara, düşük omuzlara, kabuk götlere sahip Sertaçlar, Ozanlar, Tarıklar var online alışveriş piyasasında. Sağ olsunlar alacağımız ürünleri başarıyla sergiliyorlar.

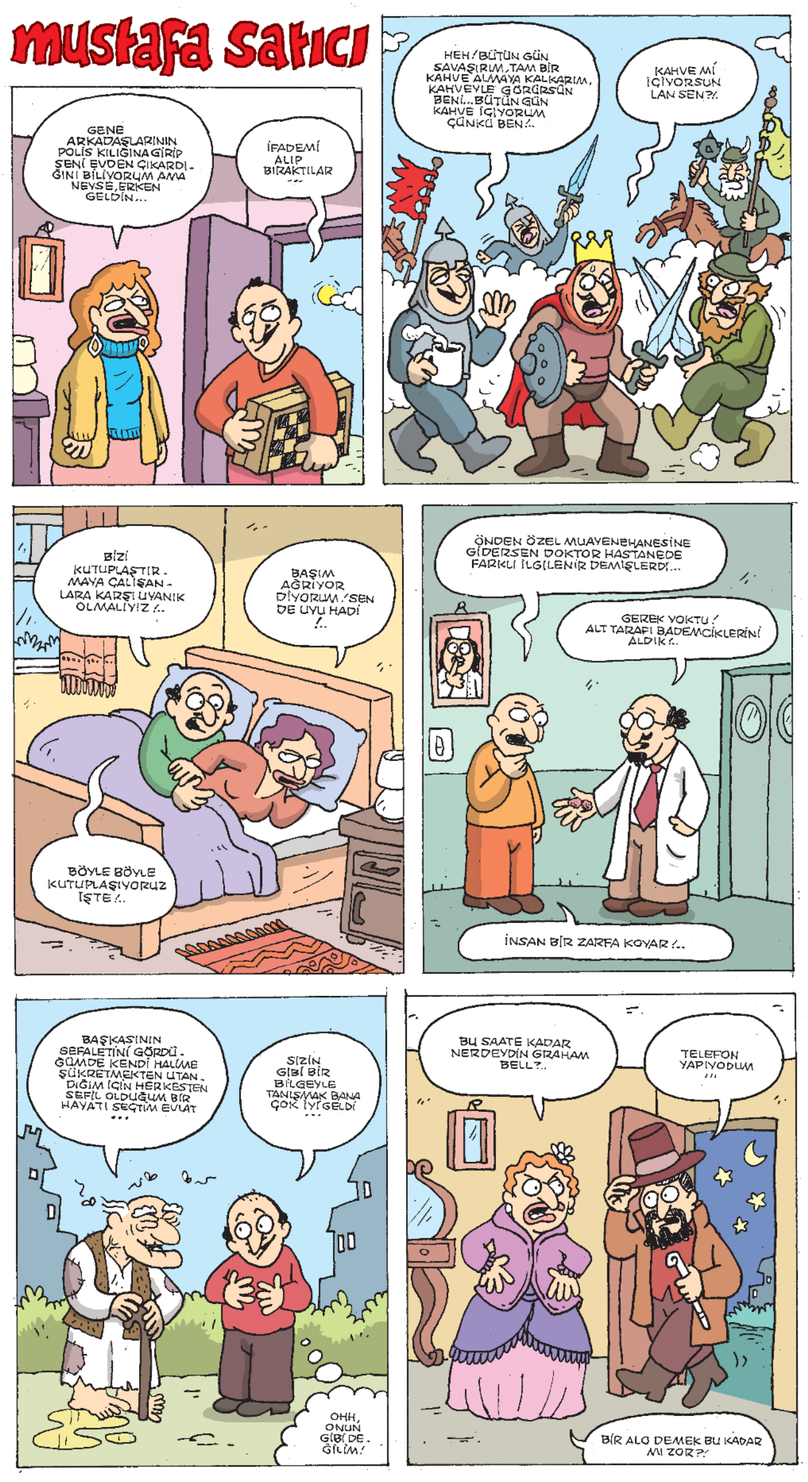

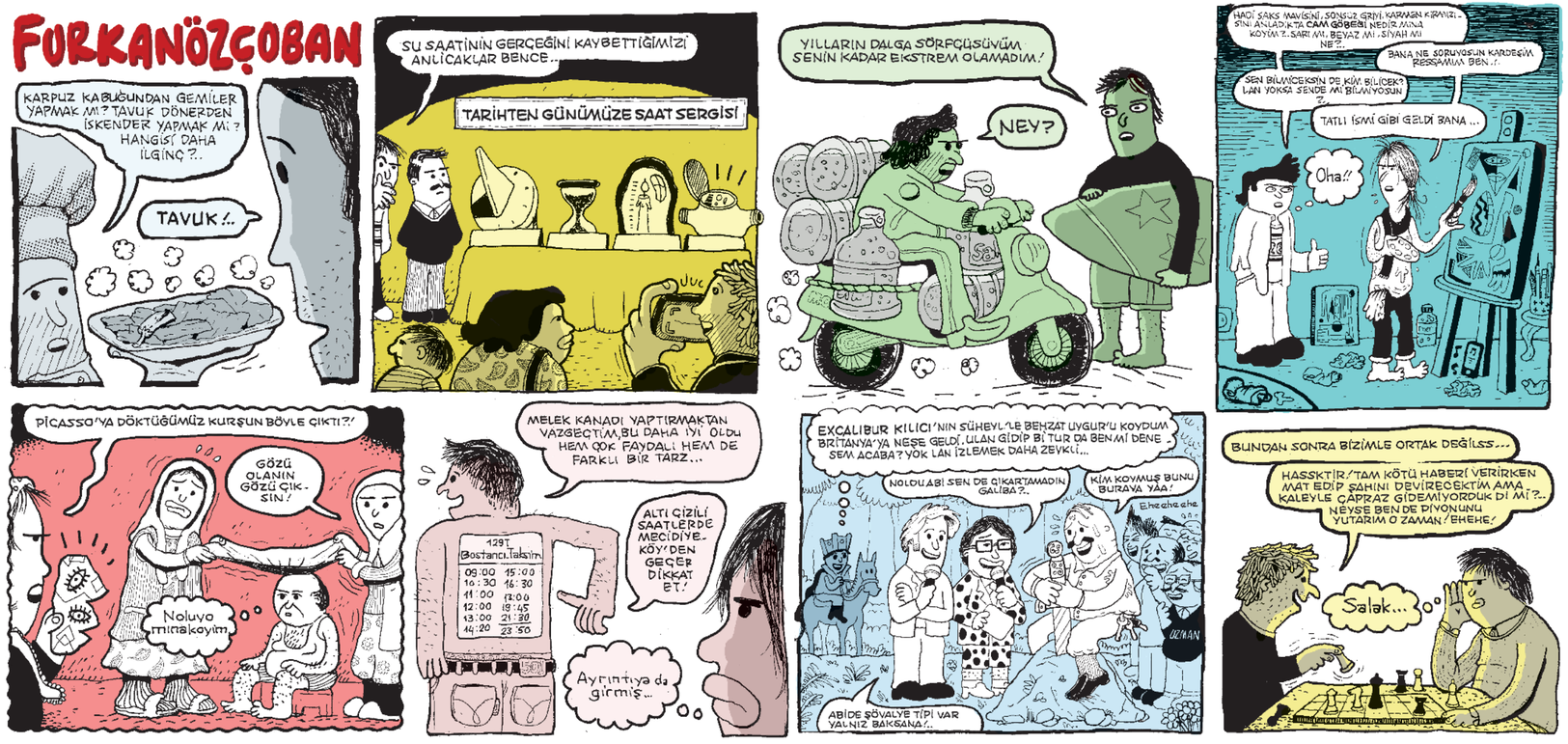
Ben nasıl aldım bu botları? Daha net sorayım: Ben, nasıl lastikten teşekkül bir bot aldım? Belki de online ayakkabı alışverişinde manken kullanılmaması yaktı beni. Mesela, aldığım bu botu Tarık giyse, "tümden gelim" metoduyla gerçek hayattaki duruşunu anlar, ekranı yukarı kaydırabilirdim. Olmadı. Kararsız kalıp kararsızlığımı botla birlikte sokaklara taşıyınca da iade şansımı da kaybettim. Üstelik bu kararsızlığın üstüne yürüdükçe lastik botumun başparmaklarıma vurduğunu fark ettim. Çirkin, can acıtıcı ve pahalı…

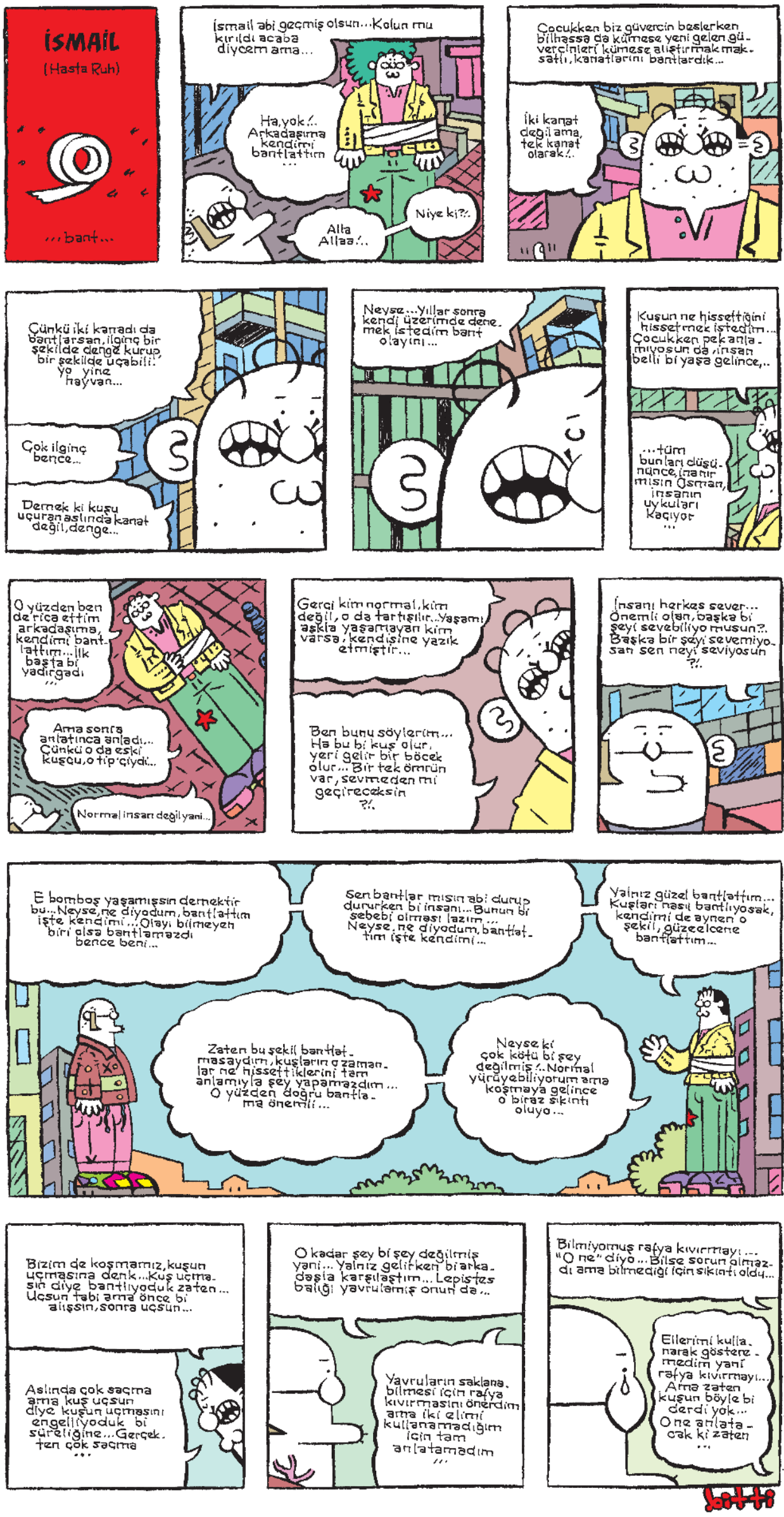

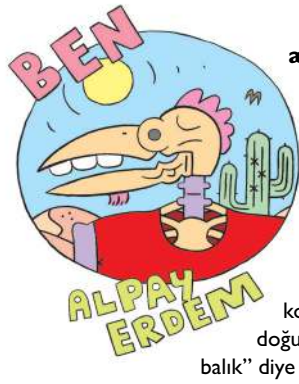
William Saroyan, vuran ayakkabılarını iki yıl boyunca ara ara giyip uzun yürüyüşlere çıkmış. Dev yazar ayakkabıların giydikçe açılacağına inanıyormuş. Ben de bu botları vakitlice iade etmek yerine, hayran olduğum yazarın yöntemini tercih ettim. İki yıl değil ama yaklaşık bir ay kadar Saroyan'ın izinden yürüdüm. Genel olarak hayatla ilgili herhangi bir sıkıntıya düştüğümde yazarların hayatlarına bakarak rahatlamaya çalışmak gibi bir alışkanlığım var. Mesela, sabahtan akşama kadar çalışmanın asıl yapmak istediklerimi engellediğini mi düşünüyorum, "Ne olmuş yani Çehov da doktormuş" diye düşünür işime bakarım. Depresyona mı girdim, "Yahu Kafka da acıdan kafasını kaldıramamış" der minik depresyonumu yüceltmeye çalışırım. Ama mesela kanser olsam, "E ne var bunda, Bilge Karasu da kanserden gitti" demem. Sinsilik zor.

Ayakkabıyı vuruğuyla yaşamakta ısrar, günümüz dünyası için kabul edilemez bir davranış biçimiydi. Muhalifler(arkadaşlar), "Bu yol, yol değil, burundan vuruyorsa açılmaz" diyorlardı. Aralarında, "Oğlum sen salak mısın? Git başka bir bot al" diyerek terbiyesizleşenler vardı. Hatta içlerinden bir tanesi, meselenin sadece ayakkabı olmadığını, hayatın her alanında aynı pasifliği sergilediğimi, var olan şartları konforumu ters yönde etkileyecek kadar kabullenmemin saçmalık olduğunu söylüyordu. Aslında haklıydı; bu saçma botlarla devam etmemin tek nedeni, Saroyan tipi ısrarcılıktan çok Budacı tipi bir boş vermişlikti. Beğenmeden aldığım kazakları, aldıktan sonra dar geldiğini fark ettiğim kotları ve en son burnu vuran bu botları giymek, sürekli başkasının gardrobundan giysi aşırıyormuşum gibi yaşamak gerçekten saçmaydı. Sonunda yeni bir bot almaya karar verdim. Herhangi bir şeye karar vermekle, o kararı uygulamam arasında küresel dünyanın hayretten gözlerini belerteceği bir yavaşlığım vardır. İnternetten yeni botlarıma karar vermeye çalıştığım zaman aralığında (yaklaşık 1 hafta) İstanbul beyaza büründü. Sokakları kaplayan buz adacıklarıyla birlikte botlarımın aynı zamanda bir tür kızak olduğunu da tecrübe etmiş oldum. İşten eve dönerken, Mecidiyeköy'ün altlarında dar bir sokakta, göt üstü otururken küfürler havaya süzüldü. Senin yapacağın botu s.kim Lorenzo Fluxà…

æ Merhaba.

æ Hazar'ın lepistes yavrusu sayması da komik bence. Yani komik oldu bence. Lepistesimiz yavruladı da. Hazar hep "doğuran balık" istiyordu. Gittim tam doğurmak üzere olan bir lepistes aldım. Başka balıklarımız da vardı ama onlar doğurmuyordu. İlla "doğuran balık" olmalıydı. Balığı aldım akvaryuma koydum. Aradan bir hafta geçti, bakıyoruz bir doğurma durumu yok öyle. Halbuki "doğuran balık" diye almıştım. "Doğuran balık" doğurmalıydı. Peki neden doğurmuyordu acaba bu "doğuran balık". Bir gün yine uzaktan akvaryuma bakıyorum öyle, ulan hiç de öyle doğuracak bir balık gibi de görünmüyor. Çünkü doğuracak bir balığın karnının olancasıyla şiş olması gerekiyor. Bilmiyorum, ben öyle biliyorum. "Ulan" dedim ya, "resmen kazıklandık iyi mi, doğuran balık diye doğurmayan balık vermiş şerefsizler bana, o kadar da söylemiştim, çocuk doğuran balık istiyor, doğuran balık diye kafamızı yiyiyor diye demiştim ama ben" diyerek diyerek akvaryuma bir yaklaştım ki, abooov, doğuran balık resmen doğurmuş ya ya ya. Resmen she loves you ya ya ya. Hemen tabii ailecek olarak akvaryumun başına toplandık. Doğuran balığı hemen ayrı bir yere aldık. Çünkü biliyorsunuz bu doğuran balıklar doğurdukları balıkları yiyorlar. Belki birkaç yavruyu yemiştir belki ama bence yememiş gibi bir hali vardı zaten. Ten. Şimdi doğuran balık doğurunca asıl sorun ortaya çıkıyor, "bu balıkları nasıl sayacağız?" Yerlerinde durmuyorlar. Tabii yeni doğdukları için çok hareketli olamadıklarından yine bir şans var ama zor yani. Ben yirmi üç saydım, Özlem yirmi dört. Ben bir ara yirmi dört saydım, sonra yine yirmi üç saydım. Bir ara yirmi iki saydım, sonra yine yirmi dört saydım. Çok zor bir şey yani. Ancak tek tek yakalayıp yakalayıp şey yapacaksın ki, o da hayvana eziyet. Sadece ben merağımı giderecem diye. Olmaz yani. Olmadı da zaten. Aradan birkaç gün geçti, yavrularımız da biraz büyüdü, iyice hareketlendiler, saymak artık imkansız gibi bir şey oldu. Ama bu Özlem'le aramızda bir oyuna da dönüştü. Bir an önce bitsin bu pandemi. Neyse, sayıyoruz işte öyle, artık o anda kaç çıkarsa. Biz böyle sayarken sayarken Hazar araya girdi, "durun, ben sayıcam" dedi ve saymaya başladı. "Bir, iki, üç, dört, beş, altı,.. anne altı'dan sonra ne geliyordu" dedi sonra. Hazar bizim o andaki saymamızı, sayabilmek olarak algılamış meğersem. Sayabilse yüze kadar sayacak. Altı'dan sonra tıkandı çocuk. Yazık ya kimin çocuğuysa yemin ediyorum. Zaten balıklara bakmadan, bize bakarak saymasından anlamalıydım. Öyle işte. Evde on bir kuş, iki yumurta, iki kedi, yirmi küsur balıkla yaşıyoruz, yetmiyor ama evet diyoruz.

æ Bu arada "raid", "baskın" demekmiş. Şimdi şimdi anlıyorum "Raid Sineksavar" seni.

æ Geçen de tweet attım. "Türk Aile Yapısı kadar sıkıcı bir şey yok" diye. Hakikaten öyle. Ağabey ruhumuzu bunaltıyorsun artık ya. İki şaka yapsak anlamıyorsun. İki hikaye anlatsak anlattırmıyorsun. Hemen duyguların inciniyor. Ağabey bir incinmesin bu kadar da kolay duyguların, yeter ya. Senin duyguların inciniyor diye biz resmen naçar kaldık, bak onu da söyleyeyim bak ben sana ama artık. Biraz sen de geliştir kendini. Kendi normalini yedirdin Türk Aile Yapısı diye, vallahi davranamıyoruz artık ya. Sanatçıyız olm biz, biraz da sen kendini bize göre ayarla yani. "Aman onu anlatma, aman onu deme, aman onu çizme", noluyoruz ya. Sen kendin mümkün olabildiğin kadar köşesizsin diye, çı çı çı, neyse, bir an çok sinirlendim, ama öyle. Hayır sen kaybediyorsun, farkında değilsin. Dünyanın en güzel hikayelerinden mahrum kalıyorsun. Oturup mandalina yiyiyor, Survivor izliyorsun. Kendine yazık ediyorsun.

æ Biraz önce kuzenim geldi yine eve. "Çocukken bir keresinde bir taksiye binmiştim" dedi. "Tek başına mı" dedim. "Evet" dedi "tek başıma, yaş on iki, eskiden biliyorsun on iki yaş, bayaa adam gibi bir şeydi, biliyorsun" dedi. "Ee" dedim. "Yengeme gidiyordum, annem de oradaydı" dedi. "Yalnız ne biçim detaya boğuldum şu an" dedim. "Öyle olur" dedi. "Ee" dedim. "İşte öyle gidiyoruz, ben arkada oturuyorum, o zaman da yeni karneler dağıtılmış, başladı notlarımı sormaya, matematiği sordu önce, on üzerinden sekiz, şimdi tam hatırlamıyorum da bu minvalde yani, başarılı öğrenciydim, Türkçe dokuz, Coğrafya yedi, İngilizce sekiz, Geometri on, gidiyor böyle, Din Kültürü ve Ahlak Bilgisini sordu sonra, altı, bir suratı asıldı yavuşağın, inanamazsın, hesap soruyor bana, vay efendim diğer dersler süpermiş de din neden zayıfmış, resmen dinsiz bir kuşak yetişiyormuş, e öyle denk gelmiş ki öyle olmuş, ders derstir, bir şekilde geçmek zorunda olduğun bir şeydir, geçmiş miyim geçmişim, daha neyi sorguluyorsun acaba, bu mevzudan sonra bana bir soğuma geldi dinle ilgili, daha sonraki yıllarda ise araştırmaya okumaya başladım ve hiç kafama yatmadı, on altı on yedi yaşlarımda inançsız oldum, büyük ihtimalle o meymenetsiz taksi şoförü sebep oldu buna, gerçi o olmasaydı yine inançsız olurdum ama daha geç olurdum sanırım, çünkü ağabey hiçbir şekilde kafama yatmayan bir olay, zorla mı inanacağım" dedi. "Ee" dedim. "Ee'si yok, gidiyorum ben" dedi, gitti. Sustum. Yağan kara baktım. Kara bakarak sustum.

æ Hoşça kal.

Yalnız başıma bira içmek ruh halimi olumsuz etkiliyor. Camdan bakıp, yıllardır bir kez olsun aramamış, ziyaretime gelmemiş olan torunlarımı ve çocuklarımı arıyor gözlerim. Eşimi yıllar önce kaybetmişim. Sonrasında hiç evlenmiyorum. Kameralar sarıyor etrafımı bir anda. "Hanım göçüp gittikten sonra pek bi yalnız kaldım" diyorum. Bir şiir patlatıyorum hemen arkasından. Kameraman gözlerime zoom yapıyor. Bir damla yaş döküyorum hemen. Montajda arkasına bir türkü ekletiyorum. "İşte asırlık çınar Ali Dedemizin hüzünlü hikayesi" manşeti ile servis ediyorum. Bu evde yalnız başıma öldürüyorum kendimi. Cesedimi, evden gelen kötü koku sayesinde buluyorlar. Cenazeme de gelmiyor evlatlarım. Kimi kimsesi yoktu dedirtiyorum. Neden bilmiyorum ama bu çok hoşuma gidiyor.

Bazen keyifli roller yazdığım da oluyor kendime. Nüfuzlu bir iş adamıyım bu kez. Ünlü futbolcu Hakan Ünal, jet sosyete Ajda Hanım ve bu cemiyetin tam ortasında iş insanı Ali Bey olarak yer alıyorum. Macbook'umu açıp kripto para borsasını takip ediyorum. Bitcoin yükselmiş. Bir kısmını satıp Ripple satın alıyorum. Tüm bunlar 10 dakika kadar sürüyor. Kaptana seslenip "Bozcaada" diyorum. Adada her zaman ziyaret ettiğim bir restoran ve aile var. Sahibi, eski bir asker emeklisi olan Turhan Bey. Çok zengin olduğum için her şeyi yerinde yeme gibi bir alışkanlık edinmişim kendime. Dost meclisindeki sohbetlerimizde Turhan Bey ve pek kıymetli eşi Eftalya Hanım'dan bahsediyorum daima. Azizim diyorum, eğer bir gün gerçek bir şakşuka yemek isterseniz Eftalya Hanım'ı ziyaret ediniz. Hemen arıyorum Turhan Bey'i. Az sonra adada olacağız, mezeleriniz mevcut mu? Hazırlatıyorum diyor Turhan Bey.

Limanda karşılanıyor ve restorana gidiyoruz. Ata ve Feridun Beyler henüz gelmediler diyor. Bi 35'lik, biraz meze ile kapatıyoruz günü. Kendilerine çok selamlarımı iletiniz diyerek ayrılıyorum oradan ve Gümüşlük'teki yazlığa doğru yola koyuluyoruz.

ve bazen bir beyaz eşya rolü yazıyorum kendime. Bu genellikle çamaşır makinesi oluyor. Lüks bir makine değilim. Fiyat performans ürünüyüm. En azından kendimi böyle tanımlıyorum. Fakat renklilerle beyazların aynı anda atılması gerektiğini savunan, süreci kolaylaştırmak adına çabalayan ve daha da önemlisi fikirleri olan bir makineyim. Bulunduğum evde çok fazla kalamıyorum. İşe yaramadığım düşünülerek ikinci elcilere düşük bir rakamla satılıyorum. Bu beni mutsuz etmiyor. Mutlaka kendimi ispat edebileceğim bir ev vardır diye düşünüyorum. Öyle de oluyor. Ev arkadaşı olan iki üniversite öğrencisi beni satın alıyor. En düşük ve en hızlı programda renklilerle beyazların aynı anda atıldığı bir makine olarak kullanıyorlar beni. Hem fiziksel olarak yorulmuyor hem de aynı düşüncelere sahip olduğum yeni sahiplerimle mutlu mesut yaşıyoruz.

Son olarak omurgasız bir türkücü yazıyorum kendime. Her albümünde önemli isimlerle çalışan, Sezen Aksu ve Yıldız Tilbe'den Sezen ve Yıldız diye bahsedebilen bir türkücüyüm. Fakat kısa bir süre önce arkadaş ortamında çekilen ve bir kısmı kesilerek servis edilen talihsiz söylemlerim nedeniyle tüm anlaşmalarım iptal ediliyor ve istenmeyen insana dönüşüyorum. Neyse ki iyi bir menajere sahibim. En azından belediye konserleri ile ayakta durabilmemiz için bana birkaç tavsiyede bulunuyor. Cuma mesajları atmaya başlıyorum Twitter hesabımdan. Çok geçmeden sabah programı teklifi alıyorum. Hangi kameradayız diye sorduktan sonra gözlerimi büyütüp bağıra bağıra konuşuyorum. Bu aptal hareketimin beni haklı gösterdiğine olan inancım tam. Magazin, siyaset, ekonomi, din, her şey hakkında konuşma yetkisi veriyorum kendime. Cümlelerimin büyük bir kısmını da "Yüce Türk Halkı her şeyin farkında kardeşim" diye bitiriyorum.

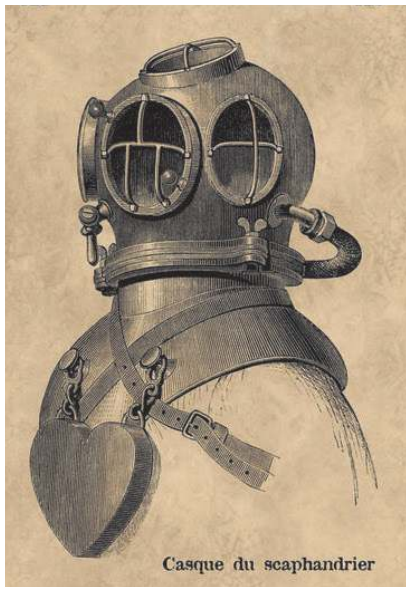
ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"Gece oldu yandım/ Tepeden tırnağa donandım/
İndim şehre pırıl pırıl/ Geçtim ışıklar içinden"
Oktay Rıfat

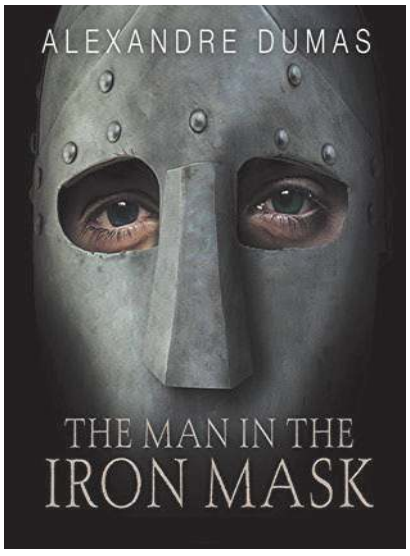
Büyük, (ağır/oturaklı/ciddi) şair T. S. Eliot önce oturup yüzünü yeşile boyuyor sonra yazmaya başlıyormuş. Yeşil suratla. Yazabilmek için. Öyle yazabiliyor yani. Kolay işler değil bunlar... Yazı günü, saati geldi çattı da oradan aklıma geldi. Bu uzamış, nüksetmiş/müzminleşmiş/ tırmalayıcı (muharriş; *tahriş edici*) corona günlerinde… İyice zor. Pencerelerde yağmur. Gökte kara bulutlar. Dışarıya çıkması mümkün olamasın; olamasın da oturup yazmaya mecbur kalsın diye; bütün elbiselerini ayakkaplarını falan filan hepsini toparlayıp bir dolaba kilitlermiş Victor Hugo… Haftanın altı günü.(bir gün kilitlemiyor) O da öyle… İşte o, kolay yalnız; yasak var. (Pandeminin hoş yanları) Yeşil boya? Mevcut evde şükür o da.(bir kaç tonu)

T. S. Eliot 1888-1965

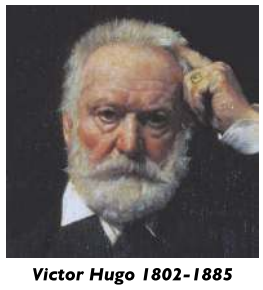
"Huzursuzum/ Uzak uzak şeylerin susuzluğu var bende/ Ruhum loş uzakların eteğinden tutmak iştiyakiyle çırpınıyor" Öyle yazmıştı üstad. "Al benden de o kadar!" dedim içimden tekrar rastlayınca şiire dün. Şiir ararken. Kalpten söyledim. Aynısı; aynı çeşit huzursuzluk. Hintli müthiş Tagore'nin dizeleri. "Uzak uzak" o loşluklara doğru yola çıkamayınca insan, çareler düşünüyor. Üç boyutlu Tv'mi alsam acaba? Alır 3D filmler seyrederim. Eskileri. Yeniden. İşler o şekil başladı işte. Öyle düşündüm. Bir nebze olsun o uzaklara gidiyormuş; oradaymışsın duygusu veriyor üç boyut. ("loş uzakların eteğinden" tutuyormuşsun…) Malum sinema da yok.

Casque du scaphandrier

Meğer artık 3D Tv satın almak imkânsızmış. Hiçbir yerde yok. Hiçbir sitede. Tek bir tane. Üretimi 2017'de tamamen durmuş. Millet rağbet etmemiş. (niye öyle yaptınız?) Gözlükle bakılıyor olmasından rahatsız olmuşlar. 3Dfilm yapımını da epey epey azalttı yapımcılar zaten aynı sebeple. (o plastik gözlükler bir yana; ben "Demir Maskeli Adam"ın kafasındaki o maskeyle; hatta koca eski yuvarlak dalgıç başlıklarıyla falan seyredilebilse dahi hiç gocunmam, koşa koşa…) Herneyse, işte: "3D Tv'ler yeniden imal edilsin, lütfen" diye umutsuzca imza toplayan bir avuç biçarenin toplaştığı yabancı forumlarda gezinirken gezinirken rastladım; (forumlardakilerin yalancısıyım)

"Demir Maskeli Adam"

Victor Hugo 1802-1885

Meğer 3D filmler artık sadece son çıkan VR (virtual reality/sanal gerçeklik) başlıklarında izlenebiliyormuş. (Kiralanarak) İMAX şirketi bile salonlarında artık o başlıklardan vermeyi planlıyormuş. Derken başlık geldi. Kargo. Çok gelişmiş ve pahalı bir bilgisayarla entegre kullanılma zorunluluğundan kurtulmuş alet. Kablolar yok. Bağlantısız. İşlemci falan hepsi başlığın içinde. Yıllar yıllar önce bir yerlerde denemiş hiç beğenmemiştim. Bu yeni versiyon bir mucize. Zıp zıp bir oraya bir buraya bin tane seyahate birden çıkmış gibi oluyorsunuz; aynı anda. Ansızın; Venedik kanallarından birinde bir teknenin ucuna oturmuş bulabiliyorsunuz kendinizi. İsterseniz yani. Tekne yavaşça iskelelere uğraya uğraya süzülüyor, inenler binenler… görüntü üç boyutlu, iki yana; evlere, aşağıya kıpraşan suya, kafanızı yukarı kaldırıp o an altından geçmekte olduğunuz köprülere, gökyüzüne bulutlara falan bakabiliyorsunuz. Dönüp arkaya da... Sahiden gitmiş olmaya çok yakın bir duygu.(öğrenciyken tren her seferinde Venedik'te 12 saat kadar beklerdi, gardan çıkıp dolanırdım) Alplerin tepelerinde uçmak da mümkün. Şangay'ın, Tokyo'nun… (uçan halı alsan olmaz; o kadar yolu gitmesi gelmesi… Yediğin rüzgâr da cabası)

Bu bizim çizgi işlerini yapanlar için de çok şaşırtıcı uygulamalar var. Boşluğa renklerle, çizgilerle üçboyutlu resimler yapıp dört bir yanında dolana dolana da düzeltebiliyorsunuz tablonuzu… (Heykel de mi denebilir?)

Üç boyutlu çizgi roman da denemişler. Çok şaşırtıcı. Çok az kıpırtılı, (bir kaç şey hareket ediyor) çizgiden olma üç boyutlu atmosferler. İçinde gibisiniz. Sahne sahne değiştiriyorsunuz. Konuşma balonları da var. Anlatmakla bitmez. (nette incelemeli meraklısı, videolar var) Ama yazı bitti işte…

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum…

engin.ergonultas@gmail.com

Berlin'de Hakimler var.

Alman Kralı II. Fredrik 1750 yılında Postdam'dan geçmektedir.

ŞŞ BURDA DURALIM AZ LAN ... MANZARA MÜKO!

ARABACI !!!

Burayı çok beğenir ve...

BANA ŞURAYA BİR SARAY YAPIN.

der.

HEEH ...

İŞ ÇIKAR - SIN DA...

Ertesi gün adamları Kralın beğendiği yerde bir değirmen olduğunu gördüler...

BUYUR.

Adamları kapıyı çalar ve yaşlı değirmenci ile pazarlık başlar.

NEYİ SATMIYON LAN, KRAL DİYORUZ. -NEREYE SATMIYON?!

HAYIRDIR HOCAM ?..

SATMIYOM YA ZORLA MI?

DEĞİRMENCİ DELİ GALİBA KRALIM... SATMAM DİYE TUTTURDU!..

KİM LAN BU LAVUK, ÇAĞIRIN ŞUNU GELSİN !?!

BENİ EMRETMİŞSİ - NİZ?!

GEL BAKALIM DEĞİR - MENCİ!

NE AYAKSIN OLM SEN?..

HAYIR YANİ NE ALAKASI?

FİYAT SÖYLE FİYAT!

SAT - MI - YO - RUM!

EŞŞEK GİBİ SATACAKSIN! KAÇ DÖNÜM TOPRAĞIN VARSA PARASINI VERİP ALCAM OLUM... PARASIYLA DEĞİL Mİ AMK!

O DEĞİRMENİ BABAM İŞLETİYORDU, ONA DA BABA SINDAN KALMIŞ VE BEN DE OĞLUMA BIRAKICAM SATMIYO - RUM...

MİRASA BAK AMK!

YALNIZ HOCAM ŞUNU UNUTMA Kİ BEN KRALIM!

DİYOSUN!

O ZAMAN SEN DE ŞUNU UNUTMA, BERLİN'DE HAKİMLER VAR!

Aman abi hakim makim şimdi.

HİÇBİR İKTİDAR KRAL BİLE OLSA ADALETTEN ÜSTÜN DEĞİLDİR !..

YARIN Bİ DOZER MOZER BULALIM DA YIKIN ULAN ŞUNUN DEĞİRMENİNİ!

EFENDİM FIRINCIYA BULAŞMASAK MI YA?.. BULAŞILMAZ ÇÜNKÜ...

DOĞRU SÖYLÜYOR. FULL HEMŞEHRİ TAKILIR BUNLAR, FECİ TUTARLAR BİRBİRLERİNİ. EN SAKAT ESNAF YANİ !.. ÇOĞUNUN İNFAZI VAR, BEN BİLİYORUM.

ÖYLE Mİ DİYONUZ LAN?.

VALLA GEREK YOK ...

Ve böylece sansasi sarayı değirmenin hemen yanına yapılır, Kral ve değirmenci komşu olurlar... Bu olay tarihe yine kralın son andaki düzelt - mesi ile FIRINCIYA BULAŞILMAZ olarak değil de BERLİN'DE HAKİMLER VAR olarak geçer...

KRALIM EKMEK ÇIKTI YOLLİYİM?!!

BEYAZ EKMEK YEMİYORUM KAR - DEŞİM. TEŞEKKÜR EDERİM!.

İyice şımardı pezevenk!

mert Dolapçıoğlu

BEBEK KAFASI

VEDAT ÖZDEMİROĞLU

"Gel vazgeçelim, hiç zorlamadan
Sen aklıselim, ben yorgun adam!"
- Sakiler /
"Dünyadan Uzak" şarkısından

*** Türklük ve Feza: "Fazla uzaya gitmiş olamazlar, çayları hâlâ sıcak!"**

* "Bir Zamanlar Anadolu'da" filminin etkisi altındayım, seyrettiğimden beri böyle. Konusu, bütünü ve detayları, bütün oyuncuları, diyaloglarıyla pirüpak bir başyapıt. Beynine sağlık Nuri Bilge Ceylan. Anton Çehov seni nasıl etkilediyse, sen de o dozajda büyülenmiş oldun seyirciyi. Hele o yuvarlanan elma, hele hele o elma, halen daha yuvarlanıp gidiyor zihnimde. Ödül alsa yeridir o elma! Devran dönüyor, zaman akıyor, elma da yuvarlanıp duruyor işte... Son anda tepeye alıntı yaptığım şarkıyı dinlemesem bu haftanın alıntısı da aynı filmden olacaktı: "Kadınlar bazen çok acımasız olabiliyo doktor ya!"

*** İstediğin kadar hayranın olsun, asıl kafayapan hayran olmak, en yüksek kafa aşık olmak...**

* Komikçi olmak bir tuhaf mesai. Neş'e vermen lazım lakin sende yok! Neyi vericen? Dikkat, burası mühim! Başkayı neşelendirmek için neşeli olmana lüzum yok. (O eskidendi) Şimdi hatta daha bile iyi neşesizlik, karşıdan daha net görünüyor diyelim. Neşelendirdiğinden sana ne dönüp çarpıp yansırsa, o artık...

*** Psikiyatr beni çocukluğuma döndürdü. İyi de oldu. Para yerine dört gazoz kapağı verip yırttım...**

* Yıllar önce. İlk kez boşanmıştım (toplamda iki), oturduğum mahalledeki bir arkadaşımın evine taşındım, oğluma yakın olayım diye. Taşındığım arkadaşın evinde şömine vardı, aradı bir gün, "Yaş günüm bugün, gelirken manavdan kasa alsana, şömineyi yakacağız" dedi. "Tamam" dedim. Yol üstündeki manavdan bir tane kasa alabildim. Elimde kasaya yürürken, çöp kutusunun yanında bir kasa daha gördüm. Tam onu da alıyordum ki, mahalleden tanıdığım bir güzel ablayla göz göze geldik. Yandım! Boşanır boşanmaz sefil olup çöp karıştırır gibi! Öyle sanıp üzülmesin diye "Arkadaş... Şömine... Yaş günü, şömine..." diye adeta sayıkladım. Ablacığım güldü, "Ben de n'oluyo dediydim" dedi. İki elimde iki kasaya mal gibi durup "İyi akşamlar, selamlar" dedim...

*** Gerçeğin emrinde olacağıma hayalin peşinde olurum...**

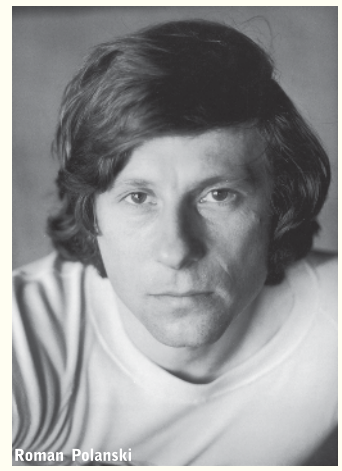
* Roman Polanski, önadını taşıyan otobiyografisinde anlatıyor: Yapımcı arkadaşının yaşgünü var ve ona hediye almak istiyor. Ortak bi arkadaşlarını arayıp soruyor, "Adamın her şeyi var, sadece altından penisi eksik!" cevabını alıyor. "O zaman ben de altından penis yaptırırım!" diyerek kuyumcuya gidiyor. Zor da olsa durumu anlayan kuyumcu "Yaparız" diyor. (İyice pahalı olmasın diye içi boş yaptırmış Polanski) Kuyumcu, altın penisi uçak saatına yetiştiriyor ve havaalanına hediyesiyle gidiyor rejisör. Gümrükte çok darlarlar diye altın penisi donunun içine saklayıp biniyor uçağa. Onca zahmetten sonra, bu "Sana layık değil ama" hediyesi ulaşıyor sahibine. Daha saçması, ilerleyen zamanlarda aralarının iş yüzünden bozulması ve mevzubahis yapımının altın penisi Polanski'ye geri göndermesi. "Sen bunu nasıl kullanacağını çok daha iyi bilirsin!" notuyla beraber...

*** Peki hor göreni de mi hoş göreceğiz?!**

* Ankara'daki yaz tatili dedik. Ben 7, abim 12 yaşında. Sıhhiye Orduevi'nin bahçesinde otururken, yoldan siyahi bir adam geçti. İlk defa yakından siyah adam görüyorduk, abimle şaşkına bakıştık. Sinemada, televizyonda gördüydük amma kanlı canlı ilk! Ahmet Abimin önerisiyle adamı bir süre, Gima'nın oraya kadar takip ettik. Sonra o caddenin karşısına geçti, biz de geri döndük. Gel de unut bu hatırayı...

*** Öksürük, hain; tıksırık, sinsi; hapşırık, şaşkın ve aksırık, kurnaz...**

* Seneler evvel, bir bahar günü. Gece sahnesine çıkacağım mekanın bahçesinde, çardak benzeri kitap okuyordum, akşam ışığında içim geçti, uyudum... "Ay yapmayın, yapmayın!" diye bağıran kadın sesiyle uyandım. N'oluyor diye bakındım, ağaçların arkasında iki personel, bir ördek, bir de kadın şarkıcı gördüm. Umarım rüyadır dedim içimden, değilmiş. "Gözümüzün önünde bu ördeği nasıl kesersiniz, vahşi misiniz?" diye bağırdı kadın. "Biz zaten kesecektik abla, size denk geldi!" dedi çocuk. "Bu ördek hasta, kesmezsek bir-iki güne zaten ölür" dedi diğer çocuk. Nihayet ördeğin o gün kesilmemesi üzerine anlaşıldı. Tüm bunlar olurken dalların, yaprakların arasından ara ara bakıştık ördekle. Kaçıyordu da, öylece duruyordu orada hasta ördek. Henüz portakalsız ördek...

Roman Polanski

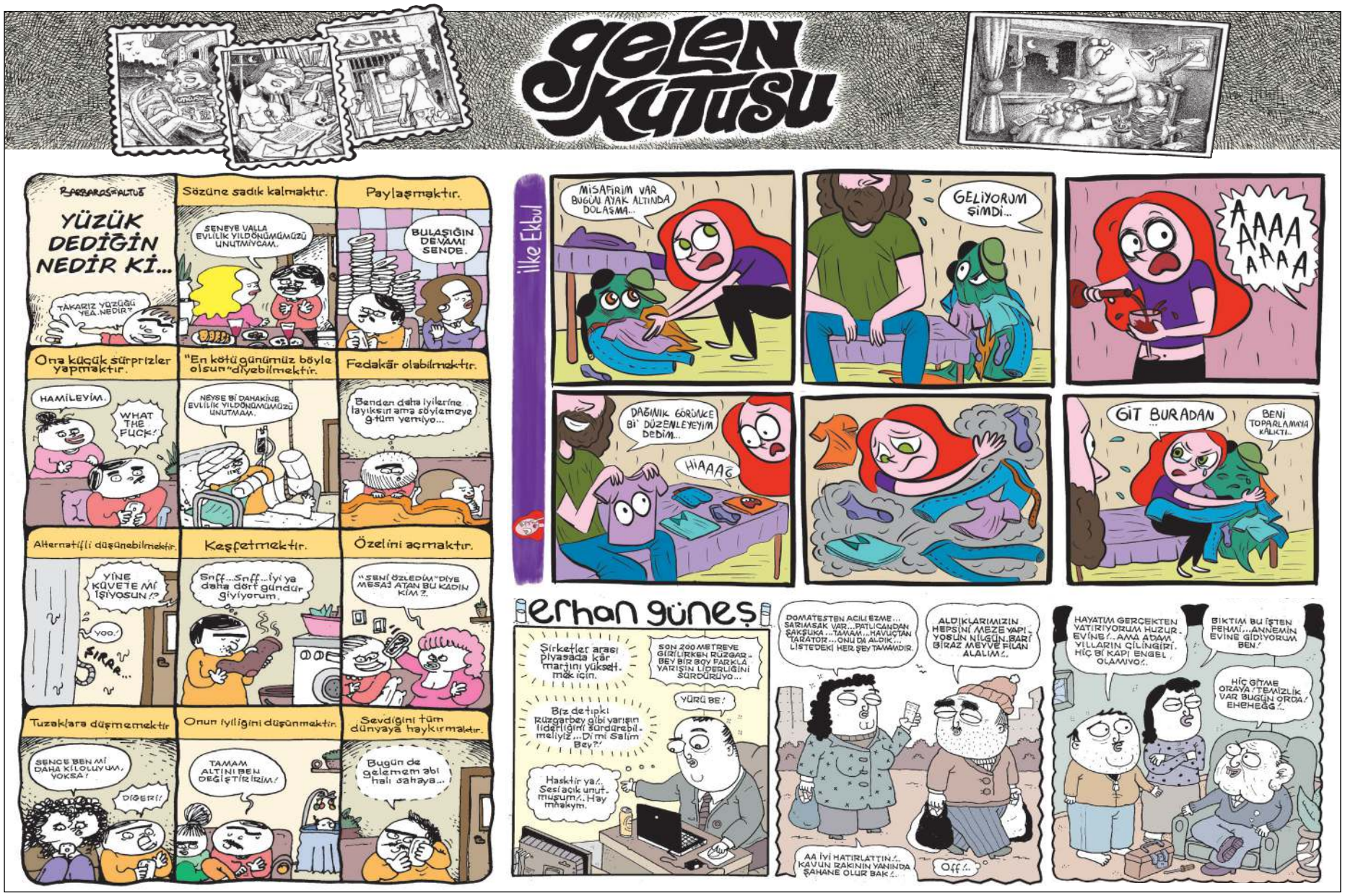
*** Kuş olmam kaçınılmaz hale gelseydi, tercihim "Yalıçapkını" olurdu...**

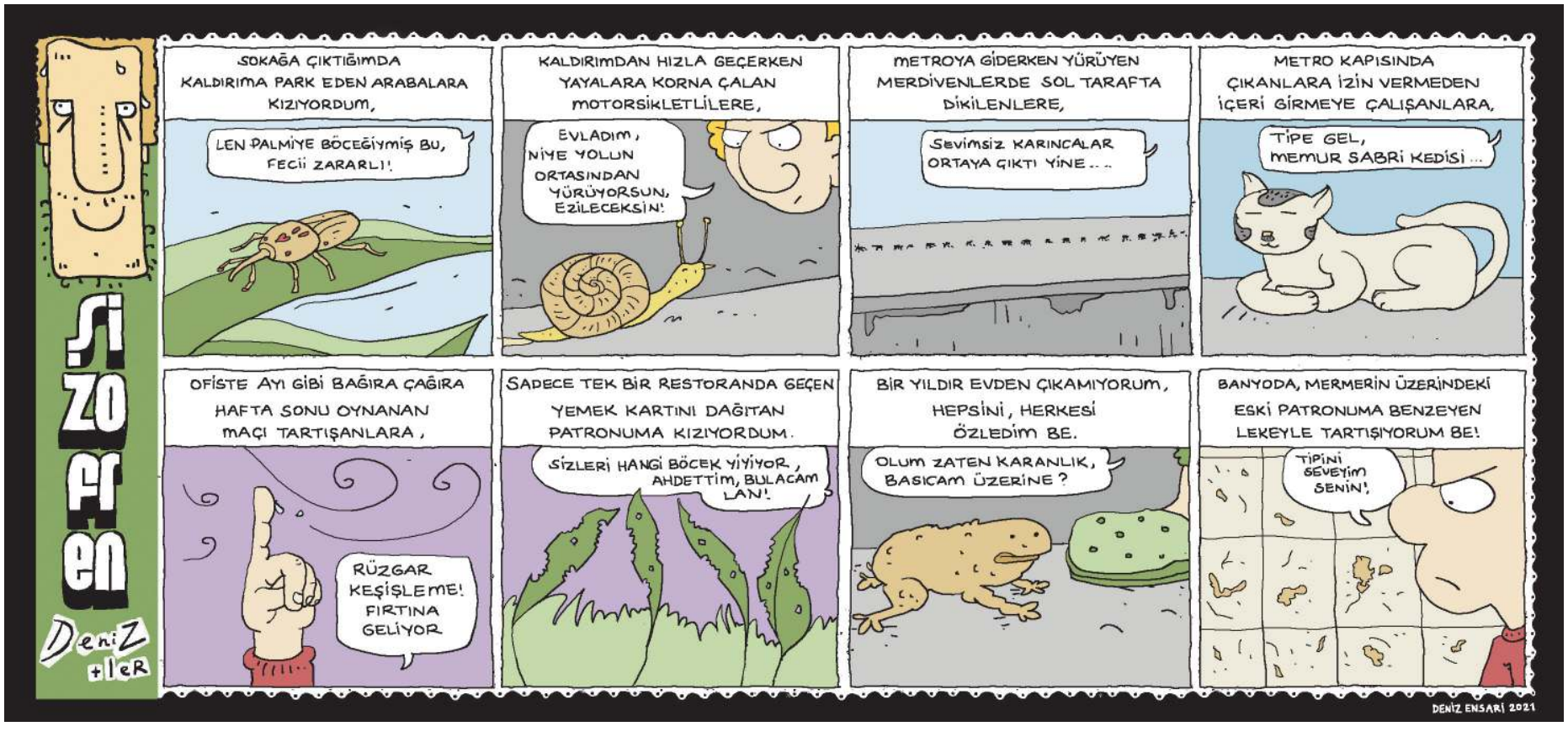
* Mevzubahis kitabında, çocukluğunda ailece kar tatiline gittikleri "Slyrzck" adlı, sesli harfe tövbeli bir yerden bahsediyor Roman Polanski ve ekliyor: "Telaffuzzunun imkansız olduğu bir yerdi!" Okuyunca 'Vay be!' dedim. Lehçe bize zor geliyor sanardım, meğer Lehlere de zormuş ya hu!

*** Eğer ile Meğer evlenselermiş, çocukları 'Keşke' olurmuş...**

* Bir mevzu tartışılırken geçen bir cümleden hareketle "Onu da ayrıca tartışırız" diyen insandan ürküyorum. Fikrini, rızanı almadan seni de bir ahdin içine sokuyor! Hem daha fazla tartışmak istemiyorum hem de lafını edip sözleşmiş oluyoruz. Ayrıca tartışmasak, söz kavramına ayıp. E, tartışarak mı can vericez, o da var. En iyisi ayrıcaya girmeden hızla aynı konuda parantez açarak konuşup bitirmek. Ayrıca ne ya, yabancı dil gibi...

*** Karar alınır mı yoksa verilir mi, kırk yıl oldu, bu hususta karar almış ya da vermiş değilim!**

UYKUSUZ

Haftalık Mizah Dergisi | 17 ŞUBAT 2020 | Sayı: 701

Haftalık Yaygın Süreli Yayındır
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin
Kaligrafi: Şevki Sayışman **Satış Sorumlusu:** Selami Yamak
Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL
Tel: 0 (212) 245 53 38/39 **Fax:** 0 (212) 245 63 60 • **ISSN 1307 - 7619**
Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. *Bahçelievler-İstanbul* 0212 454 32 90 – 0212 454 34 83
Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL-0216 585 90 00
Abonelik: **Yurtiçi:** PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatlı 420 TL **Yurtdışı: Avrupa** 120 Euro. **Uzakdoğu** 150 USD.
IBAN Numaralarımız:
(Alıcı: Mürekkep basın) **TL:** TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 **USD:** TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 **EUR:** TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Uykusuz Dergisi'nde yayımlanan tüm karikatür, yazı, espri ve karakterlerin yayın hakları saklıdır. Yayınevi ve çizerin yazılı izni alınmaksızın hiçbir yazılı, basılı ve görsel yayın organında ve sanal ortamda kullanılamaz.

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız **selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39**

ORTAM

En telmaşa adam

YALNIZ DEĞİLSİNİZ!

SÖNMEZ KARAKURT
sonmezkarakurt@gmail.com

özet:
ORTAM SIRTINDA SENARYO YÜKÜYLE NİHAYET EVE DÖNMÜŞTÜR

